

+ Homilie op 25-2-2024, Tweede zondag van de Veertigdagentijd, Jaar B.

Dierbaren,

Jezus *“werd voor hun ogen van gedaante veranderd: zijn kleet werd glanzend en zo wit als geen bleker ter wereld maken kan”* (Mc 9,2-3). Zó hadden Petrus, Jakobus en Johannes Hem nog nooit gezien. Wat hier gebeurde, kon je in onze mensentaal niet meer duidelijk beschrijven, alleen maar bij benadering aanduiden als iets dat heel onze aardse werkelijkheid overtrof: *“zijn kleet werd glanzend en zo wit als geen bleker ter wereld maken kan”*. *“Elia verscheen hun samen met Mozes, en zij onderhielden zich met Jezus”* (Mc 9,4). Een duidelijke erkenning van Jezus’ waardigheid door deze beide grote mannen van het Oude Verbond. En dan is het Petrus, altijd weer Petrus, die spontaan het woord neemt, en tot Jezus zegt: *“Rabbi, het is goed dat we hier zijn. Laten we drie tenten bouwen, een voor U, een voor Mozes en een voor Elia”* (Mc 9,5). Wat kunnen we het ons goed voorstellen!

En dan komt een wolk hen overschaduwen, en klinkt er uit die wolk een stem: *“Dit is mijn Zoon, de Welbeminde”* (Mc 9,7). Zoals u misschien weet, is het Nieuwe Testament in het Grieks geschreven, en er was toen ook een algemeen gangbare Griekse vertaling van het Oude Testament. En voor wie met die Griekse tekst vertrouwd was, lag er in de woorden van God de Vader *“Dit is mijn Zoon, de Welbeminde”* een duidelijke toespeling op een oudtestamentische tekst. Het gaat hier precies om de tekst die wij hoorden in de eerste lezing, over het offer van Abraham. Voor ons is dat niet zo herkenbaar, omdat onze vertaling zegt: *“Ga met Isaak, uw enige zoon, die gij liefhebt, naar het land van de Moria, ...”* (Gn 22,2). Maar die oude Griekse vertaling had hier: *“Neem uw zoon, de welbeminde, die gij liefhebt...”*. Hoort u de parallel? Tot Abraham zei God: *“uw zoon, de welbeminde”*, en nu noemt God de Vader Jezus: *“mijn Zoon, de Welbeminde”*. Daarmee brengt de Vader bij de drie leerlingen het offer van Abraham in herinnering, precies op dit stralende moment van Jezus’ verheerlijking op de berg. En daarmee bereidt Hij hen voor op wat nog in het verschiet ligt. Hij laat zien, dat wat Abraham deed, een voorafbeelding was van wat Hijzelf met Jezus zou doen, zijn eigen Zoon, “God uit God, licht uit licht, ware God uit de ware God”. En dat is, in al zijn onbegrijpelijkheid, de bron van onze hoop. Paulus zegt het ons met alle overtuiging, in de tweede lezing: *“Indien God vóór ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Hij heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard: voor ons allen heeft Hij Hem overgeleverd. En zou Hij ons na zulk een gave ook niet al het andere schenken (Rom 8,31-32)?”* Elders zegt hij bijna hetzelfde nog iets persoonlijker, met betrekking

tot zichzelf: *“Met Christus ben ik gekruisigd. Ikzelf leef niet meer, Christus is het die leeft in mij. Voor zover ik nu leef in het vlees, leef ik in het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad, en Zichzelf heeft overgeleverd voor mij”* (Gal 2,19-20).

Hij heeft dat gedaan, toen Paulus zelf nog zondaar was, en de apostel was zich daar goed van bewust: *“Niet licht zal iemand zijn leven geven voor een rechtvaardige”,* schrijft hij, *“al zou misschien iemand de moed hebben te sterven voor een goed mens. God echter bewijst zijn Liefde voor ons juist hierdoor, dat Christus voor ons is gestorven, toen wij nog zondaars waren”* (Rom 5,7-8). Wat hebben wij een onvoorstelbaar goede God! God, die zijn Zoon, zijn Welbeminde, overlevert voor ons!

Ook Jezus zelf heeft hierover gesproken, in die zo verbazingwekkende gelijkenis van de misdadige wijnbouwers. Als de eigenaar van de wijngaard verscheidene malen een dienaar naar hen toe heeft gestuurd om zijn deel in de opbrengst in ontvangst te nemen, maar deze allemaal beledigd, mishandeld of gedood werden, zegt hij: *“Wat kan ik nu nog doen? Ik zal mijn zoon, de welbeminde”* – bij Lucas opnieuw exact deze uitdrukking – *“sturen; hem zullen ze toch wel ontzien”* (Lc 20,13). Maar ook hij wordt gedood. En dan denken wij misschien spontaan: hoe kan een vader zoiets doen? Is dat, in het licht van het voorafgaande, niet uitermate onvoorzichtig? Wie stelt er nu het leven van zijn eigen, geliefde zoon zó in de waagschaal? En het wordt nog veel vreemder als we bedenken, dat met de eigenaar van de wijngaard God de Vader zelf bedoeld wordt, die in zijn voorzienigheid met zekerheid wéét hoe dit zal gaan aflopen. Maar, zoals St.-Paulus zegt, *“de dwaasheid van God is wijzer dan de mensen, en de zwakheid van God is sterker dan de mensen”* (1 Kor 1,25). God, die het kruis voorziet, maar tegelijk verder kijkt; God, die na het lijden en de dood van zijn geliefde Zoon ook de verrijzenis zal brengen, een verheerlijking die voor de mensen volledig nieuw en onbekend was. Daaraan danken wij het, dat wij over enkele weken in de jubelzang van de paasnacht mogen zingen en horen: *“O gelukkige schuld, die zo goed en zo groot een Verlosser mocht vinden!”*

Dierbaren, de gedaanteverandering die wij vandaag gedenken, is van dit alles de voorafschaduw. Zij werd ons overgeleverd door ooggetuigen: *“Deze stem hebben wijzelf uit de hemel horen klinken”,* zegt de tweede brief van Petrus, *“toen wij met Hem waren op de heilige berg”* (2 Pe 1,18). Laten wij ons dan verheugen, juist in de mate dat wij deel hebben aan het lijden van Christus; dan zullen wij juichen van blijdschap, wanneer zijn heerlijkheid zich openbaart (vgl. 1 Pe 4,13). Amen.